

MEMORIE VAN TOELICHTING

Nr. 3

Inleiding

De Internationale Tarwe Overeenkomst 1971 treedt in de plaats van de Internationale Granenregeling 1967¹⁾, die op 30 juni 1970 is afgelopen. Zij bestaat eveneens uit een Tarwehandelsverdrag en een Voedselhulpverdrag met een gezamenlijke preambule. Op 3 mei 1971 werden de nieuwe verdragen voor de Europese Economische Gemeenschap, voor het Koninkrijk der Nederlanden, alsook voor de andere lid-staten van de Gemeenschap ondertekend.

Over genoemde overeenkomst werd onderhandeld op de onder auspiciën van de UNCTAD gehouden Tarweconferentie van de Verenigde Naties, die van 18 januari t/m 20 februari 1971 te Genève bijeen was en op de laatstgenoemde datum tot de vaststelling van de onderhavige tekst heeft geleid.

Twee en vijftig landen, waaronder de belangrijkste exporterende en importerende landen, die lid zijn van de Verenigde Naties of de gespecialiseerde organisaties namen aan de conferentie deel. Daarnaast heeft de Europese Economische Gemeenschap aan de conferentie deelgenomen. De Nederlandse delegatie is ter conferentie opgetreden in het verband van de gezamenlijke delegatie van de E.E.G. en haar lid-staten, zoals die was samengesteld overeenkomstig in Brussel genomen besluiten, alsook als Koninkrijksdelegatie, vertegenwoordigend de belangen van Suriname en de Nederlandse Antillen.

Aan de conferentie waren reeds voorbereidende besprekingen voorafgegaan, zowel in het kader van de Internationale Tarweraad als in UNCTAD-verband. Ook enkele landen, die geen partij waren bij de Internationale Granenregeling 1967, zoals de U.S.S.R. en Brazilië, namen aan de voorbereidingen deel.

De voorbereidende besprekingen concentreerden zich voor een groot deel op de vraag of men voort zou gaan met het tamelijk gedetailleerde systeem van minimum- en maximumprijzen van het Tarwehandelsverdrag van 1967 of terug zou moeten gaan naar het soepeler systeem van de Internationale Tarwe Overeenkomst van 1962 en de twee daaraan voorafgaande overeenkomsten. Te dien aanzien had de delegatie van de E.E.G. en haar lid-staten een sterke voorkeur voor een overeenkomst met duidelijke prijsbepalingen zoals in 1967.

Toen echter reeds bij het begin van de conferentie duidelijk werd, dat de meeste exporterende landen mee zouden gaan met het Amerikaanse verlangen dat het af te sluiten Tarwehandelsverdrag geen nauwkeurige en dwingende bepalingen ten aanzien van de prijzen zou bevatten, had verzet tegen dit minder stringent systeem weinig zin meer.

De grondoorzaak van de afwijzing door de V.S. van het prijzensysteem van het verdrag van 1967 was de mening, die aldaar had postgevat, dat de prijzenregeling van dat verdrag door de keuze van het basispunt voor de meeste vrachtkostenberekeningen ten nadele had gewerkt van de concurrentiepositie van de Amerikaanse tarwe. Ten gevolge hiervan waren namelijk de minimumprijzen voor de Amerikaanse tarwe-

soorten nauwkeurig vastgelegd en daardoor ook beter te controleren dan voor tarwesoorten van andere landen. Bovendien kon niet ontkend worden dat de vooraf vastgestelde prijsverschillen voor de verschillende kwaliteiten ten nadele van bepaalde tarwesoorten konden werken.

Daar kwam nog bij dat het verdrag van 1967 meer dan een jaar niet goed gefunctioneerd heeft, omdat onder druk van de tarwevoorraden in de exportlanden, die na de oogsten van 1968 en 1969 weer sterk toegenomen waren, de wereldmarktprijzen zich van de zomer van 1969 tot het najaar van 1970 onder de voorgeschreven minima hadden bewogen zonder dat de Internationale Tarweraad daartegen doeltreffend had kunnen optreden.

Pogingen, gedaan tijdens de voorbereidende besprekingen om overeenstemming te bereiken over verbeteringen in het systeem van het verdrag van 1967 hadden geen succes, zodat gezocht moest worden naar een minder stringent systeem van minimumprijzen zoals dat van de overeenkomst van 1962.

Het systeem van deze overeenkomst kon echter ook geen oplossing brengen, omdat Canada weigerde alleen zijn voornaamste tarwesoort opnieuw als referentietarwe te doen aanwijzen. In 1962 waren nl. alleen voor de Manitoba no. 1, gestort opgeslagen aan de Grote Meren, concrete minimum- en maximumprijzen in de overeenkomst genoemd en konden minimum- en maximumprijzen voor andere tarwesoorten door onzekerheden in de berekeningen van vrachtverschillen en in de prijsverschillen voor uiteenlopende kwaliteiten slechts bij benadering vastgesteld worden. Ook verschillende tussenoplossingen, waarbij het aantal tarwesoorten waarvoor concrete minimum- en maximumprijzen in het verdrag zouden worden vastgelegd tot twee of drie van de beste soorten zou worden beperkt, konden niet de instemming van de betrokken landen verkrijgen. Een extra moeilijkheid was verder dat het Canadese graderingssysteem met ingang van de nieuwe oogst gewijzigd zou worden.

Bovendien bleek ter conferentie, dat de Amerikaanse delegatie strikte instructies had om met de minimumprijs niet hoger te gaan dan \$ 1,55 per bushel voor de beste tarwesoorten aan de Grote Meren, hetgeen 7½ dollarcent lager is dan de minimumprijs van de overeenkomst van 1962 en rekening houdende met het andere basispunt van het verdrag van 1967, t.w. de Gulf havens, ongeveer 25 dollarcent lager dan het niveau van de minimumprijzen van dat verdrag, terwijl de meeste andere exporterende landen een prijspeil wensten dat ongeveer gelijk zou zijn aan dat van de lopende overeenkomst. Alles bijeen genomen waren de tegenstellingen zo groot, dat wel besloten moest worden de onderhandelingen over een prijzensysteem te staken.

Het mislukken van de pogingen om overeenstemming over een prijzenregeling te bereiken bracht ook met zich mede, dat de verzekering van de exportlanden om in geval van hoge prijzen traditionele hoeveelheden aan de importlanden af te leveren tegen de maximumprijzen, zou komen te vervallen, in welk geval de importerende landen er evenmin voor zouden voelen zich weer te verplichten een bepaald percentage van hun invoer uit de deelnemende exporterende landen te betrekken.

¹⁾ *Trb.* 1968, 35: Rijkswet tot goedkeuring behandeld in zitting 1967-1968 - 9592 (R 647).

Aangezien de conferentie na drie weken nog geen oplossing voor deze problemen had gevonden, stelde de voorzitter voor om te trachten toch tot een verdrag te komen om ten minste de Internationale Tarweraad in stand te houden als institutioneel kader voor internationale samenwerking in de tarwehandel.

Zodra de inzichten over het prijzensysteem elkaar genaderd zouden zijn, zou alsnog een desbetreffende regeling bij wege van amendering van het nieuwe verdrag in werking gesteld kunnen worden. Dit voorstel werd in beginsel aanvaard. Bij de verdere uitwerking bleek echter al spoedig dat een dergelijke ingrijpende materiële verandering niet als amendement kon worden aangemerkt, zodat besloten werd tot het stand brengen van een verdrag met beperkte strekking, waarin de mogelijkheid om te gelegener tijd tot een prijzenregeling te geraken is opgehouden. Ingevolge artikel 21 zal de Internationale Tarweraad voortdurend blijven uitzien naar mogelijkheden daartoe. Voor de opneming van een prijzenregeling in het verdrag dient een nieuwe Tarweconferentie te worden bijeengeroepen.

Voor de Amerikaanse delegatie toonde belangstelling voor geregelde consultaties in het kader van de Internationale Tarweraad over de marktontwikkelingen, blijkbaar in de hoop dat ook zonder vaste regels over minimumprijzen toch wel ad hoc overeenstemming bereikt zou kunnen worden over in bepaalde situaties te nemen maatregelen. Ook anderen wilden deze mogelijkheid wel open houden. Een en ander vond nadere regeling in de artikelen 6 en 16.

De artikelen 3 en 24, die betrekking hebben op de definitie van niet-commerciële transacties en op de voor die transacties te volgen regels zijn overgenomen uit het oude verdrag. Aanvankelijk heeft de E.E.G., op aandringen van de Nederlandse delegatie, voorstellen tot wijziging gedaan, doch na het afbreken van de onderhandelingen over het prijzensysteem is daarop niet verder ingegaan, zodat deze materie ongewijzigd in het nieuwe verdrag is overgenomen evenals dit het geval is met de bepalingen ten aanzien van de registratie van de transacties.

Hoewel de E.E.G. en haar lid-staten in het Tarwehandelsverdrag van 1967 tot de verdragsluitende partijen behoorden, werd door de U.S.S.R. en Bulgarije van meet af aan bezwaar gemaakt tegen de deelneming van de E.E.G. Toen deze landen hun bezwaar bleven handhaven stelde de voorzitter van de conferentie voor de deelneming van de E.E.G. op dezelfde wijze te regelen als in de Internationale Suikerovereenkomst van 1968, die eveneens onder auspiciën van de UNCTAD tot stand kwam. Dit voorstel werd met grote meerderheid aanvaard. Hierdoor is de E.E.G. gelijkgesteld met landen, die een uitnodiging ontvingen om de conferentie bij te wonen. De U.S.S.R. en Bulgarije – de enige twee landen van het Oostblok die aan de onderhandelingen deelnamen – hebben zich ten slotte, zij het onder protest, bij deze oplossing neergelegd.

Aan het Tarwehandelsverdrag 1971 nemen thans alle grote exporterende landen deel, waaronder de Sowjet-Unie, welke in 1967 verstek liet gaan. Aan de lijst van exporterende landen zijn voorts toegevoegd: Bulgarije, Kenya en Uruguay, zij het dat eerst- en laatstgenoemd land daarvoor alsnog zullen moeten toetreden.

Wat de importerende landen aangaat was een betrekkelijk groot aantal landen niet of alleen door waarnemers vertegenwoordigd, waaronder de meeste Oostbloklanden. Alle grote importeurs nemen wederom aan het verdrag deel, zoals Brazilië, India, Japan, Noorwegen, Pakistan, Peru, Portugal, de Verenigde Arabische Republiek, het Verenigd Koninkrijk, Zuid-Afrika en Zwitserland, alsook een aantal kleinere al of niet ontwikkelingslanden. Ondanks vertegenwoordiging op de conferentie werd niets meer vernomen van o.a. Algerije, Libanon, Libië, Marokko, Mexico, Turkije en Venezuela. Indonesië nam eveneens deel aan de conferentie, doch is na 1 juli 1971 tot dusverre evenmin tot het verdrag toetgetreden.

De onderhandelingen over het Voedselhulpverdrag konden door de bovengeschetste gang van zaken pas laat beginnen. Vrijwel alle exporterende landen wilden eerst een indruk hebben van de grote trekken van het handelsverdrag dat uit de onderhandelingen naar voren zou komen alvorens zich in meer definitieve vorm over een nieuw Voedselhulpverdrag uit te laten.

Over de bijdragen van de donorlanden en over enkele tekstwijzigingen werd allereerst door de delegaties van deze landen onderling vergaderd. Eerst in de laatste week van de conferentie werden de andere deelnemers van de resultaten op de hoogte gesteld. De meeste donorlanden schreven voor hetzelfde kwantum in als in 1967, behalve Zweden, dat zijn kwantum verlaagde. Het Verenigd Koninkrijk, Noorwegen en Denemarken schreven niet meer in.

In het verdrag zijn twee belangrijke wijzigingen opgenomen:

1. de aanbeveling om volle aandacht te schenken aan de voordelen van het leiden van een groter deel van de voedselhulp langs multilaterale kanalen, waarbij de speciale nadruk wordt gelegd op de gebruikmaking van het Wereldvoedselprogramma;

2. de mogelijkheid om de voedselhulp te leveren tegen betaling op lange termijn in harde valuta.

Deze – naar het oordeel van de ondergetekenden minder gelukkige – clause kwam tot stand op sterke aandrang van de Verenigde Staten.

Van de aan de conferentie deelnemende landen hebben een zodanig aantal de akten van bekrachtiging, aanvaarding, goedkeuring of toetreding, dan wel verklaringen van voorlopige toepassing neergelegd, dat het Tarwehandelsverdrag 1971 in zijn geheel met ingang van 1 juli 1971 in werking is getreden. Hetzelfde geldt voor het Voedselhulpverdrag 1971.

Artikelsgewijze toelichting Tarwehandelsverdrag 1971

Artikel 1

De eerste twee algemene doeleinden van het verdrag, nl. de bevordering van internationale samenwerking en van de uitbreiding van de tarwehandel kwamen ook voor onder de doeleinden van het verdrag van 1967. Het in dat verdrag als eerste doel gestelde „verzekeren van het aanbod aan invoerende landen en van de afzet aan uitvoerende landen van tarwe en tarwe-meel tegen redelijke en stabiele prijzen” kon als gevolg van het vervallen van de prijzenregeling en daarmee verbonden voorziensregelen in geval van hoge prijzen niet langer als doel gehandhaafd blijven, maar is thans wel in artikel 21 genoemd als doel, dat de Internationale Tarweraad moet nastreven.

Artikel 2

In verband met het meer eenvoudige karakter van het verdrag kon de lijst van definities ingekort worden.

Nieuw is het bepaalde in (1) onder (n), dat is opgenomen om de deelneming van de E.E.G. mogelijk te maken op een enigszins andere wijze dan in het vorige verdrag. Thans is met zoveel woorden gestipuleerd dat elke verwijzing naar een op de conferentie vertegenwoordigde „regering” tevens verwijzing naar de E.E.G. inhoudt, alsook dat in geval van de E.E.G. de ondertekening, ratificatie enz. geschiedt door haar bevoegde autoriteit en de neerlegging van akten beheerst wordt door de procedure, welke in de Gemeenschap voor het afsluiten van internationale overeenkomsten vereist is. De regeringen van de lid-staten nemen daarnaast evenals in 1967 uit eigen hoofd deel.

Artikel 3

Dit artikel geeft de definities van commerciële en speciale (niet-commerciële) transacties en is niet gewijzigd.

Het hoofddoel is gebleven een basis te geven voor de registratie van de commerciële transacties. De gegevens die daardoor ter beschikking komen, kunnen van nut zijn bij verdere bespreking van een eventuele prijzenregeling. Ook bij het overleg in de Internationale Tarweraad en zijn organen over de marktsituatie kunnen deze gegevens een rol spelen.

Artikel 4

Hierin wordt het rapporteren en registreren van de transacties nader geregeld.

Artikel 5

De in dit artikel voorkomende schattingen van invoerbehoefden en exportvoorraden waren in het verdrag van 1967 eveneens opgenomen. Zij zijn bedoeld als een hulpmiddel bij het nakomen der verplichtingen; in de praktijk zijn zij tot nog toe van weinig betekenis gebleken.

Artikel 6

Dit artikel en artikel 16 betreffen de instelling, de samenstelling en de taak van een nieuwe commissie, nl. de Sub-Commissie van Advies inzake de Marktsituatie, wier taak het is de markt te observeren. Indien deze sub-commissie tot de conclusie zou komen dat een verstoring dreigt op te treden moeten de bevindingen doorgegeven worden aan het uitvoerend comité. In dit comité hebben als regel vrijwel alle belangrijke landen zitting en daar kan dan een poging gedaan worden om door overleg tot maatregelen te komen om de situatie meester te blijven. Eventuele maatregelen kunnen daarna zo nodig besproken worden door de Internationale Tarweraad, welke echter op dit gebied geen bindende uitspraken kan doen.

Artikel 7

Het traditioneel in tarwe-overeenkomsten voorkomende artikel over het beslechten van geschillen is in verband met het wegvallen van de economische rechten en verplichtingen sterk vereenvoudigd. In feite is alleen lid 1 van het overeenkomstige artikel 22 (oud) blijven bestaan, gecombineerd met een aan het eerste en een gedeelte van het tweede lid van artikel 21 (oud) ontleende bepaling, welke eerder was gerangschikt onder het hoofd „Stappen in geval van ernstige benadeling”.

Artikel 8

De studie die de Internationale Tarweraad onder het verdrag van 1967 jaarlijks van de wereldgraansituatie diende te maken zal onder het nieuwe verdrag gericht zijn op de wereldtarwesituatie. Het is echter duidelijk, dat de invloed van deze situatie op andere granen niet genegeerd zal kunnen worden.

Artikel 9

Dit artikel geeft op dezelfde wijze als in het vorige verdrag de voorwaarden aan waaronder concessionele transacties aangegaan kunnen worden. Ook dit artikel heeft nu alleen nog betrekking op transacties in tarwe.

Artikelen 10, 11, 12, 13 en 14

Deze artikelen hebben betrekking op de samenstelling, bevoegdheid en werkwijze van de Internationale Tarweraad. De inhoud is praktisch gelijk aan die van de overeenkomstige oude artikelen, behalve dan dat niet meer gesproken wordt van „landen” maar van „leden”.

Artikel 15

Dit artikel regelt op gelijke wijze als tevoren de samenstelling, bevoegdheid en werkwijze van het uitvoerend comité.

Artikel 16

Zie de toelichting bij artikel 6. De Sub-Commissie van Advies inzake de Marktsituatie zal bestaan uit deskundigen van niet meer dan vijf exporterende en van niet meer dan vijf importerende landen. De overige leden kunnen aan de besprekingen in deze commissie deelnemen.

Artikelen 17, 18, 19 en 20

De inhoud van deze artikelen is grotendeels gelijk aan die van de overeenkomstige artikelen uit het vorige verdrag en behandelen het secretariaat, voorrechten en immuniteiten, financiën en samenwerking met andere intergouvernementele organisaties.

Artikel 21

In dit artikel is vastgelegd, dat de Internationale Tarweraad moet blijven uitzien naar mogelijkheden om toch weer tot een

regeling over prijzen en rechten en verplichtingen inzake te leveren hoeveelheden te komen. Indien deze mogelijkheden kans van slagen bieden zal een nieuwe onderhandelingsconferentie bijeengeroepen worden. Indien deze resultaat heeft kan het Tarwehandelsverdrag 1971 door een nieuwe overeenkomst vervangen worden voordat de looptijd van drie jaar verstreken is.

Artikelen 22 t/m 31

Hierin zijn de slotbepalingen vervat.

In artikel 27, lid 6, is rekening gehouden met de uitbreiding van de E.E.G.

Het laatste artikel van het Tarwehandelsverdrag 1971, als ook dat van het Voedselhulpverdrag 1971, verwijst naar de gemeenschappelijke preambule tot de Internationale Granen Overeenkomst 1971, een formule gelijk aan die in 1967.

Bijlagen A en B

De bijlagen geven een overzicht van de stemmenverdeling.

Artikelsgewijze Toelichting Voedselhulpverdrag 1971*Artikel I*

Het doel is evenals in het vorige verdrag een bepaald voedselhulpprogramma ten uitvoer te brengen.

Artikel II

Hierin zijn de bijdragen vermeld, die op de Conferentie zijn toegezegd. De hoeveelheden zijn dezelfde als in het vorige verdrag, behalve voor Zweden, welk land zijn bijdrage verminderde van 54 000 naar 35 000 ton. Het Verenigd Koninkrijk, Denemarken en Noorwegen meenden dat voedselhulp in graan voor hen niet de meest aangewezen vorm van hulpverlening was en deze landen zegden dan ook geen bijdrage meer toe.

Het totaal van de jaarlijkse bijdragen verminderde daardoor met 286 000 ton en wel van 4 260 000 ton tot 3 974 000 ton.

Vermeld is nu, dat behalve tarwe en voor menselijke consumptie geschikte secundaire granen, ook voor dergelijke consumptie geschikte, van graan afgeleide producten geleverd kunnen worden. Japan maakte opnieuw het voorbehoud, dat ook rijst en landbouwproductiemiddelen geleverd kunnen worden, hetgeen, evenals onder het oude verdrag, werd toegestaan. Op voorstel van de E.E.G. is in dit verband aanvaard, dat ook andere landen onder bijzondere omstandigheden en in beperkte mate rijst kunnen leveren.

Zoals reeds gezegd zullen verkopen met krediet op lange termijn tegen lagere rente dan commercieel gebruikelijk kunnen meetellen bij de beoordeling of de verplichtingen zijn nagekomen. Zowel de ontwikkelingslanden als de E.E.G. hadden hiertegen aanvankelijk ernstige bezwaren, maar men gaf toe toen de Amerikaanse delegatie mededeelde de jaarlijkse bijdrage sterk te moeten verminderen als deze soort transacties niet toegelaten werden. Op aandringen van Nederland heeft de woordvoerder van de E.E.G., onder het uitspreken van zijn ernstige teleurstelling over de nieuwe voorwaarde, als wens vertolkt dat de voedselhulp zoveel mogelijk zal plaatsvinden in de reeds in het vorige verdrag toegelaten vormen, hetzij schenking, hetzij tegen betaling in lokale niet convertibele valuta, zodat gebruikmaking van bedoelde voorwaarde tot een minimum beperkt blijve. Deze aanwijzing is in de verdragstekst opgenomen.

Nieuw is voorts lid 10 van dit artikel – eveneens op instigatie van Nederland opgenomen – waarin de donorlanden herinnerd worden aan een recente resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties waar de aandacht wordt gevraagd voor de voordelen van de inschakeling van multilaterale organisatie, in het bijzonder het Wereldvoedselprogramma, bij de voedselhulpverlening.

Artikel III

De samenstelling, bevoegdheden en werkwijze van de Commissie inzake Voedselhulp zijn niet gewijzigd.

Artikel IV

Evenals bij het vorige verdrag zal het secretariaat van de Internationale Tarweraad ook de nodige diensten verlenen aan de Commissie inzake Voedselhulp.

Artikel V

Dit artikel inzake de behandeling van geschillen is niet gewijzigd.

Artikel VI t/m XIV

Hierin zijn de slotbepalingen vervat, die praktisch gelijk zijn aan die van het vorige verdrag. De overeenkomst zal in werking treden als ook het Tarwehandelsverdrag 1971 in werking is getreden en als alle landen, die een bijdrage toezegden, inclusief de Europese Economische Gemeenschap en haar lidstaten, tijdig ondertekenen, bekrachtigen of in plaats daarvan een verklaring van voorlopige toepassing neerleggen. Tevens moeten alle ondertekenaars het Tarwehandelsverdrag 1971 ondertekenen. Intussen is aan deze voorwaarden voldaan.

Conclusies

Samenvattend moet geconcludeerd worden dat er tussen de tarwe-exporterende landen te grote meningsverschillen bleken te bestaan over het nut van een internationaal systeem van minimumprijzen en over de hoogte daarvan, om tot een meerjarige afspraak dienaangaande te komen.

Dit wordt door de ondergetekenden betreurd, want hoewel het afgelopen Tarwehandelsverdrag niet steeds zo heeft gefunctioneerd als de oorspronkelijke bedoeling van de partijen was, hebben de tarwe-overeenkomsten met prijsregelingen gedurende de lange jaren van hun bestaan zeker een bijdrage geleverd tot de betrekkelijk stabiele prijzen voor dit produkt.

Ook de E.E.G. en haar lidstaten hadden de voorkeur gegeven aan verbetering van het verdrag van 1967. Hoewel dit standpunt door enkele andere exporterende landen werd gedeeld, kon, zoals uiteengezet, slechts het onderhavige resultaat worden bereikt.

Hoewel de wereldmarktprijzen voor tarwe zich vanaf het vorig najaar op een voor de producenten meer bevredigend niveau zijn gaan bewegen, blijft het gevaar van prijsdalingen tot een in verband met de kostprijzen veel te laag peil bestaan. Nu in vele landen de gunstige oogstverwachtingen bewaarheid worden vertonen de tarweprijzen intussen alweer een dalende tendens.

Het is natuurlijk mogelijk, dat bepaalde exporterende landen evenals in het verleden door produktiebeperking, voorraadvorming of speciale methoden voor de afzet van overschotten, zoals voedselhulp of denaturatie, zullen reageren op de ont-

wikkelingen op de wereldmarkt. Door het ontbreken van prijsafspraken zal de neiging daartoe evenwel geringer kunnen zijn.

Wel bieden de Internationale Tarweraad en zijn commissies de gelegenheid tot vrij intensief contact, hetgeen naar gehoopt mag worden toch tot een zekere coördinatie van beleid zal leiden.

Voorshands lijkt van minder belang, dat met de minimumprijzen ook de maximumprijzen vervallen zijn, alsmede de daarmee verbonden verplichte leveranties. Te hoge prijzen voor tarwe op de wereldmarkt hebben zich immers sinds lange tijd niet voorgedaan en de verwachting is dat zulks zich ook in de komende jaren niet zal voordoen.

Dat het Voedselhulpverdrag wel praktisch ongewijzigd voortgezet wordt is verheugend, aangezien de totale jaarlijkse aanvragen nog steeds veel hoger zijn dan het totaal van de toegezegde bijdragen. Voor de exporterende landen blijft van belang, dat de toegezegde hoeveelheden niet op de commerciële markt worden gebracht.

Over de wijze waarop de voedselhulpverplichting van 1 035 000 ton per jaar, die de E.E.G. op zich heeft genomen, uitgevoerd zal worden zal de Raad van de E.E.G. zich opnieuw moeten uitspreken.

Het Tarwehandelsverdrag 1971 geldt voor het gehele Koninkrijk, tenzij verklaard wordt dat het niet van toepassing zal zijn op een of meer gebieden voor welke buitenlandse betrekkingen de Regering verantwoordelijk is. De regeringen van Suriname en de Nederlandse Antillen hebben doen weten medegelding van het Verdrag voor hun land wenselijk te achten. Het Voedselhulpverdrag zal alleen voor Nederland gelden.

De Minister van Landbouw en Visserij,

P. J. LARDINOIS.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

N. SCHMELZER.

De Minister van Economische Zaken,

H. LANGMAN.

De Minister van Financiën,

R. J. NELISSEN.

*De Minister zonder Portefeuille,
belast met de ontwikkelingssamenwerking,*

BOERTIEN.